ומחרוזות של דגים: אמאי להוי מאקשר סימז

בקטרא דציידא דכולי עלמא הכי מקטרי

ולהוי מנין סימן במנינא דשוין בעו מיניה

מרב ששת ס[מנין] הוי סימן או לא הוי

םימז אמר להו רב ששת תניתוה מצא ואן כלי

כסף וכלי נחושת גסמרון של אבר וכל כלי

מתכות הרי זה לא יחזיר עד שיתן אות או

עד שיכוין משקלותיו יומדמשקל הוי סימן

מבה דומנין נמי הוי סימן: וחתיכות של

בשר וכו': אמאי להוי משקלא סימן במשקלא

דשוין ותהוי חתיכה גופה סימן או דדפקא

או דאממא מי לא תניא המצא חתיכות

דגים ודג נשוך חייב להכריז יחביות של

יין ושל שמן ושל תבואה ושל גרוגרות

ושל זיתים הרי אלו שלו יהכא במאי עסקינן

בדאיכא סימנא בפסקא כי הא יידרבה בר

רב הונא מחתיך ליה אתלתא קרנתא

דיקא נמי דקתני דומיא דדג נשוך שמע מינה אמר מר חביות של יין ושל שמן ושל

תבואה ושל גרוגרות ושל זיתים הרי אלו

שָלו והא תנן סכדי יין וכדי שמן חייב

ברשום מכלל דברייתא בפתוח אי בפתוח

אבידה מדעת היא אמר רב הושעיא במציף

אביי אמר אפילו תימא אידי ואידי ברשום

חולא קשיא כאן קודם שנפתחו האוצרות

כאן לאחר שנפתחו האוצרות כי הא דרב

יעקב בר אבא אשכח חביתא דחמרא לאחר

שנפתחו האוצרות אתא לקמיה דאביי א"ל

זיל שקול לנפשך בעא מיניה רב ביבי

מרב נחמן מקום הוי סימן או לא הוי סימן

אמר ליה תניתוה מצא חביות של יין ושל

שמן ושל תבואה ושל גרוגרות ושל זיתים

הרי אלו שלו ואי ס"ד דמקום הוי סימן לכרוז מקום אמר רב זביד הכא במאי

עסקינן ברקתא דנהרא אמר רב מרי מאי

מעמא אמרו רבנן רקתא דנהרא לא הוי

םימן דאמריגן ליה כי היכי דאתרמי לדידך

אתרמי נמי לחברך איכא דאמרי אמָר רב

מרי מאי מעמא אמרו רבגן מקום לא הוי

סימן דאמריגן ליה כי היכי דאתרמי לדידך

האי מקום אתרמי נמי לחברך האי מקום ההוא

גברא דאשכח כופרא בי מעצרתא אתא

לקמיה דרב א"ל זיל שקול לנפשך חזייה דהוה קא מחסם א"ל זיל פלוג ליה לחייא

ברי מיניה לימא קא סבר רב מקום לא הוי

סימן א"ר אבא משום יאוש בעלים נגעו בה

דחזא דקדחי ביה חלפי: ר"ש בן אלעזר אומר

וכו': מאי אנפוריא א"ר יהודה אמר שמואל

כלים חדשים שלא שבעתן העין היכי דמי

אי אית בהו סימן כי לא שבעתן העין

להכריז א"ר

זירא אמר רב מתניתין

לעיל כ: לקמן כה:],לשיל, ג) [ע" מוס"

יבמות קטו: ד"ה אתרמויי], ד) [בילה כח.] חולין לה:,

ה) [לקמן כה.], ו) [עי מוס׳ קדושין ל. ד״ה אלו.

נטי מהר"ם ופר"ח סי" סג ס"ק ג בי"ד], **ח**) [ועי"

מום׳ ע"ו דף לא. ד"ה אמר

מוס ע דדף נהוד ה מחרת רב], ט) הד"א מהר"ם ועי׳ שם, י) פיי שמשכים בבקר

לברכו או בערב הללה תחשב

לו לבעה"ב. רש"ל.

בז א מיי׳ פט״ו מהל׳

גזילה ואבידה הל׳

מוש"ט ח"ח מי׳ רמב

סעיף ג וסעיף ו: ב ג ד מיי׳ שם פי״ג הל' ה סמג עשין עד טוש"ע ח"מ סי' רסב טוש"ע ח"מ סי' רסב סעיף ג וסי' רסו סעיף ו: במ ה מיי' שם פט"ו הלכה יא סמג שם מוש"ע שם סי' רסב סעיף

מ וסעיף טו: ל ו מיי שם הלכה ע ועיין בהשגות ובמגיד משנה טוש"ע שם סעיף ט בהג"ה: לא ז מיי שם הלי יא :טוש"ע שם סעי טו לב ח מיי שם הלכה ט

בהג"ה: לג ט י מיי שם פי"ד הלכה יג סמג שם מוש"ע שם סעיף כא:

משנה טוש"ע שם סעיף ט

ועיין בהשגות ובמגיד

רבינו חננאל מחרוזות של דגים דלים

בהו סימן לא במדה ולא . במשקל ולא בקשירה אלא מצאן בקשירת הציידין ובמניינא דשוין כלומר כל מחרוזות עשרה עשרה דגים הרי אלו שלו. וכז בשר שאין בו סימן. אבל יש בו סימן בחתיכות כדרבה דהוה מחתך בה בתלת קרנתא חייב להכריז דתניא מצא כלי כסף או כלי נחושת וגסטרון וכל מיני מתכות לא יחזיר עד שיתן אות או עד שיתן . משקלותיו ש״מ דמשקל . הוי סימן. ומדמשקל הוי סימן מדה ומנין נמי הוי סימן וכן הלכה. ריא דנשייתא) ל). הקנקנים כשהוא מהודק וטחוי בטיט נקרא . כשהוא מרופרף נקרא מצוף מלשון ציפוי. ואסקינן בה אידי ואידי ברשום ומתניתא דקתני הרי אלו שלו לאחר פתיחת האוצרות שהכל כשהן באוצרות כשהן רשומין כן מוציאין אותו והכל ענין אחד הן כי והכל ענין אחד הן כי הא דר' יעקב בר אבא אשכח חביתא דחמרא אחר פתיחת האוצרות ואמר ליה אביי זיל שקול לנפשך. סוגיין דשמעתא לא הוי סימן. כופרא אצטלע פי׳ מקום מהסם מדקדק על עצמו מליגע בו כיוצא בו בהאשה שנתאלמנה _{(דף}

א) נראה דנ"ל מסוברא דנזייתא ועי׳ בערוך ערך סבר

כ ע"ב) חזייה רב אשי לרב כהנא דהוה קא מהסם א"ל מי סברת עלך סמיכנא ומתיירא מן

העבירה. ואמר רב לההוא

תברות האטור בי ליייות גברא אין בו איסור אם רצונו חלקיהו עם חייא

ברי כלומר אין בו איסור.

בו עשבים הנקראים חילפי

והן קמשונים שצומחין

. בכרמים כלומר מזמן רב

מחרוזות של דגים הרי אלו שלו. וה״ה מחרוזות של נשר

(חולין דף נה: ושם ד"ה בחרחים) אל תהא שוטה בשר בחרוזים הוי מדפריך (שם) ורב היכי אכל בשרא

משמע דאנן שפיר אכלינן: מדמשקל הוי סימן מרה

ומנין נמי הוי םימן. משמע דמדה עדיפא וא״ת והא אמרי' (לקמן דף כח.) ינתן לאומר משקלותיו ולא לאומר מדת ארכו ורחבו משמע דמשקל הוי סימן טפי וי"ל דה"מ בבגד דחין דרך לשקול התם ודחי משקל עדיף:

חביות של יין ושל גרוגרות הרי אלו שלו. אע"ג דתנן (לקמן דף כד:) מלא פירות בכלי חייב להכריז משום סימן של הכלי הכא רגילות הוא דכל החביות שוין וא"ת מדת היין להוי סימן וי"ל שהחבית מלחה וכל החביות שוין

לומר כמה יין יש בו: אתלתא קרנתא. ול״מ דרב אמר בפ׳ אין מעמידין

אבל אם אין החבית מלאה יהא סימן

(ע"ז דף לט: ושם) חבי"ת אסור בחותם אחד ושמואל נמי לא פליג עליה אלא בחלב אבל בשר יין ותכלת מודה ומפרש ר"ת דהתם מיירי בישראל חשוד וכן משמע דמיירי התם לעיל בחבר ועם הארן וישראל חשוד לא מרתת כמו נכרים:

ברשום. שכל בעל הבית עושה רשימתו משונה משל חבירו והוי סימן ברייתא בלא רשימה: ש אברר אמר. אפילו רשום לא הוי סימו אחר שנפתחו האולרות שבעל הבית אחד מוכר להרבה חנוונים וכולם רשומים בענין

אחד ופרש"י אינו נראה:

במסבת. וא"ת והאמר (קדושין דף ל.) ושננתם שיהו דברי תורה מחודדין בפיך שאם ישאלך אדם אל תגמגם ותאמר לו אלא אמור לו מיד וי"ל דהיינו דוקא באדם הבא לשאול דין או הוראה או להתלמד אבל הכא שבא לנסותו אם יודע מותר לשנות ולומר לא למדתי זה:

בפוריא. אין רגילות שישאלוהו כפירוש רש"י אם שימש מטתו אלא אם בעל קרי היה ולא בא

לבית המדרש ושאלוהו למה לא בא ישנה ויאמר שחולה היה או שאר אונס אירע לו אי נמי שאלוהו שכבת על מטה זו לא יאמר לו כן פן יראה בה קרי ויתגנה:

באושפיוא. אם שאלוהו אם קבלוהו בסבר פנים יפות יאמר לא כדפירש רש"י

דאמרינן בערכין (דף מו.) מברך רעהו בקול גדול ") בבקר השכם בערב קללה תחשב לו וא״ת והא אמרינן בברכות (דף נח.) אורח טוב אומר כל מה שטרח בעל הבית לא טרח אלא בשבילי וי"ל דהתם מיירי בין בני אדם מהוגנים והכא בין בני אדם שאינם מהוגנים והא דלא חשיב הכא מותר לשנות מפני דרכי

במנינא דשוין. כבר נהגו הליידין לחרוז כמנין הזה בחרוז אחד: כדאמר בתוספתא (פ"ב) וא"מ והא אמר בפ' גיד הנשה וגסטרון של אבר. שברי חתיכות של אבר: שיכוין משקלוחיו. שיאמר משקלו ויכוין האמת: במתקלא דשוין. שנהגו הטבחים סימן וי"ל גבי בשר שנתעלם מן העין הקילו טפי "דאין הלכה כרב לעשות החחיכות במשקל הזה: חסיכה גופה סימן. יאמר מאבר

פלוני היה: או דדפקא. לואר שמעתי. ומשום רבי ילחק בר' מנחם שמעתי דדפקא פלנק"ן מקום שדופק כשהוא יגע: חתיכות דג חייב להכריו. הא ס"ד כשאין בהן סימן והחתיכה גופה סימן או מאצל הראש או מן הזנב: ודג נשוך. זהו סימן שלו: הכח במחי עסקינן. דקתני חתיכות דג חייב להכריו: בדחיכה סימנה בפסקה. שלא נחתכה כדרך החותכין: כי הא

דרבה. כשהיה שולח בשר לאשתו ביד נכרי: מחסך לה אחלת קרנחא. עושה החתיכה בת ג' קרנות כזה: דומיא דדג נשוך. דיש בו סימן: מתני׳. דחייב להכריו: ברשום. חביותיהם של חרם היו וגפין אותם במגופת חרם ושורקי טיט סביב לדבק המגופה שלא ילא ריח היין ובימי שבט או ניסן שמוכרין בעלי בתים חביות לחנווני כעשר או כט"ו יחד נוטלין מגופותיהם וטועמין את היין וחוזר וסותמו וטח בו טיט סביב המגופה והוא קרוי רושם ונושאן החנווני לביתו. ומתניתין בחבית רשומה והיינו סימן שיש רושמין ויש שנושחין חותה פתוחה למוכרה מיד: ופרכינן מכלל דברייתא. דקתני הרי אלו שלו בפתוחה קתני בתמיה פשיטא דהא אבידה מדעת היא שהניחה פתוחה וכל שקלים ורמשים ונחשים שותים הימנה: במציף. שהניח מגופה עליה ולא שרקה בטיט סימן ליכא ואבידה מדעת נמי ליכא: קודם שנפתחו האולרות. שעדיין לא הגיע זמן מוכרי החביות ויחיד בעלמה הוא דעביד הוי רושם סימן: ברקתא דנהרא. והיין בא לעיר בספינה והלוקחין מפנין הספינה ומניחו על שפת הנהר ונושאין אחת אחת ופעמים ששוכח: אילא דאמרי כר. נפקא מינה דאפי׳ כוון ואמר מקום מושבה מסוים לא הוי סימן: כופרא. זפת דבר שחין בו סימן הוה: מחסם. לשון לא תחסום (דברים כה). מגמגם בדבר ולבו נוקפו: דקדחו ביה חלפי. אורטי"א בלע"ז גדלו עליה. ש"מ מימים רבים היה שם וכבר נואשו הבעלים: שלא שבעתן. עדיין לא הורגל בראייתן ותשמישן שיהא מכירן יפה. ולשון אנפוריא נוטריקון אין פה ראיה: נפקח מינה כו'. וכגון דוה התובען

לורבא מרבנן הוא: במסכת. יש

בידך מסכת פלוני סדורה בגירסא או

לאו ואע"ג שסדורה היא לו יאמר לו

לאו ומדת ענוה היא: בפוריא. שימשת

מטתך יאמר לאו. מדת לניעות היא:

הגהות הגר"א [א] גמ' מנה כסף ונחשת נסטרון של אבר וכל מיני מתכות. כל"ל (ועי׳ רח"ש ועי׳ רש״י לקמן כ״ד ב׳ במחני׳ ד״ה מלא כו׳):

לעזי רש"י

פלנק"ן [פלנק"א]. כסלים פיניק ך נפיניק אן. כס (השרירים הפנימיים של הירך סמוך לכליה). .[אירטיא"ש].

מוסף רש"י

ליהוי קשר סימו. שיש קשרים שאינן דומין זה לזה ויאמר כך וכך הוא עשוי ולנויל ב:). מחתר לה אתלת קרנתא. כשהיה משלח הבשר לביתו היה רגיל לעשות כל חתיכה מכירין אנשי ביתו שוה היה סימו שלו (ביצה כח.) או: משום סימן שלא יגנבו ממנה אנשי ביתו (חולין צה:). בטביעות עינא. על פי שאינו נותן בה סימן (שבת קיד.).

רבינו חננאל (המשך) הוא (מוטב הוא) [מונח] הנה בזה המקום וכבר נתיאשו הבעלים: מתני' ר' יהודה אומר כל דבר שיש בו שינוי חייב להכריז כיצד עיגול ובתוכו חרש וכו׳ פי׳ עיגול של דבילה מאי כלי אנפוריא כלים חדשים שלא שבעתן העין יוו שים שליו כבביי, יו... כלומר לא עיין בהן הרבה ולא שבעה עינו בראייתם לפיכך אינו מכירן ושמועה זו בכלים שאין בהם סימן אם שבעתן עינו י מהדרינן מרריי בטביעות עינא . מרבנז . מילי בצורבא מרבנן יוור כי , ב...... דלא משני בדיבוריה אבל בהני תלת מילי במסכתא בותי וגאו מאי במסכוגא שקראה ואמר איני יודע אותה כי לא קריתיה כגון זה לא מחזקינז ליה בשקר למד לשונך לומר איני יודע וכן בפוריא אם יודע וכן בפוריא אם יאמר לך לא שימשתי

> מאי הוי אי דלית בהו סימן כי שבעתן העין מאי הוי לעולם דלית בהו סימן נפקא מינה "לאהדורי לצורבא מרבגן במביעות עינא שבעתן העין קים ליה בגוייהו ומהדריגן ליה כי לא שבעתן העין לא קים ליה בגוייהו ולא מהדריגן ליה דאמר רב יהודה אמר שמואל תלת מילי עבידי רבגן דמשנו במלייהו ייבמסכת ובפוריא ֹבהני ׁ ובאושפיזא

שלום כדאמרינן פרק הבא על יבמתו (יבמות דף סה:) משום דהני נמי משום דרכי שלום הן ורגילין יותר מאחרים להכי נקט הני:

באושפיוא